

[Udenrigsministeren.]

ficeringen er gennemført i Østtyskland, eller at der findes et virkelig demokratisk styre i Østtyskland. Må jeg i denne forbindelse sige, at det må forekomme mærkeligt, at det skal være nødvendigt at fastsætte dødsstraf eller i gunstigste fald lange fængselsstraffe for at forhindre folk i at forlade landet uden tilladelse, og at der ikke desto mindre går en stadig strøm af flygtninge fra øst mod vest. Det forbavser mig ikke, at det ærede medlem ikke sagde meget om den bestemmelse i de russiske forslag, der giver et forenet, uafhængigt Tyskland ret til at holde militære stridskræfter og opbygge en rustningsindustri. Det er der gode grunde for, når man ved, hvordan holdningen fra det kommunistiske partis side hidtil har været. Det eneste punkt, hvor det ærede medlem og jeg var enige, var spørgsmålet om, at et afrustet Tyskland ville udgøre et farligt tomrum og udsætte verdensfreden for fare. Men også dette er jo en ny erkendelse fra det ærede medlems side. Jeg har endnu en erindring om, hvad andre ærede medlemmer af det kommunistiske parti tidligere har udtalt om en bevæbning af Tyskland. Det ærede medlem afsluttede sin tale med at spørge, om jeg havde glemt alle de smukke ord om aldrig mere en 9. april. Det skulle det ærede medlem have ladet være med. Efter den holdning, det kommunistiske parti indtager til opbygningen af et dansk forsvar, og den politik, som det fører for at undergrave vore muligheder for at bevare den samfundsform, vi selv har valgt os, og vor selvbestemmelsesret, må det ærede medlem og hans partifæller give afkald på at formane os andre.

Jeg har hermed afsluttet denne replik. Jeg er ganske klar over, at jeg har udfordret tingets tålmodighed både i går og i dag ved, at indlæggene har fået et ikke ringe omfang. Det vil jeg sikkert kunne få tilslutning til! Når jeg har gjort det, er det bevidst, fordi der så ofte bliver sagt, at der ikke bliver givet tilstrækkelige udenrigspolitiske oplysninger og orienteringer. Gennem de to taler, jeg har holdt i tinget i går og i dag, foreligger der nu et virkeligt materiale, tror jeg at have lov til at sige, til belysning af alle de væsentlige sider af de spørgsmål, dansk udenrigspolitik beskæftiger sig med. Dermed har regeringen opfyldt en pligt, som jeg synes den har til ganske klart at give besked om

sin holdning overfor disse meget store spørgsmål, af hvilke flere vil kunne få en helt afgørende indflydelse på vort lands fremtid.

Jørgen Gram: Jeg er vel vidende om; at det her i salen har udviklet sig således, at det ved debatter som denne — og forresten også ved behandlingen af almindelige sager — desværre kun er partiernes ordførere og ministrene, som tager ordet, og som der lyttes til. Alligevel ønsker jeg her at fremføre nogle bemærkninger, som jeg tror der er mange der står bagved.

Jeg vil gerne henlede den højtærede udenrigsministers og den høje rigsdags opmærksomhed på den overenskomst om samhandel mellem Danmark og forbundsrepublikken Tyskland, som under 17. december 1951 blev afsluttet mellem de to lande. I denne gik formanden for den tyske delegation, dr. Otto Stalman, i sin regerings navn ind på, at regeringen i Bonn overfor lovgivningsmagten ville gå ind for, at en del nærmere betegnede varepositioner i den gældende tyske toldtarif i tiden fra 1. januar til 30. juni 1952 skulle nedsættes efter en bestemt aftale i deres toldsats. Både de danske forhandlere og det danske landbrug mente med føje at kunne gå ud fra, at med de givne tilsagn ville toldnedsættelsen blive gennemført, så meget mere som den siddende tyske regering har et flertal bag sig i forbundsdagen og oppositionen yderligere tydeligt har tilkendegivet, at den gerne vil være med til at gennemføre den midlertidige toldnedsættelse.

Der skal herfra lyde en beklagelse af, at forslaget ikke blev gennemført, men trukket tilbage af regeringen i Bonn efter pres fra regeringens støttepartier. Det er klart, at en gennemførelse ville være blevet modtaget i Danmark som en forventet opfyldelse af et tilsagn, som ville have skabt en gunstig atmosfære omkring samhandelen nu og fremefter.

Modsat kan man nu spørge: hvor er det muligt, at de samme folk, som her hindrer en lettelse af samhandelen mellem Danmark og Tyskland i Strasbourg, melder sig som begejstrede tilhængere af Europarådet, derunder den europæiske landbrugsplan med eet marked o. s. v.? Skal denne plan gennemføres, må den baseres på en lettelse i samhandelen mellem de europæiske lande — ikke på afspærring og øgede vanskelig-